

a parancsot, mi pedig eljöttünk, hogy elköszönjünk Tőled. De nem búcsúzni, mert holnap, vagy holnapután mindnyájan ott fogunk találkozni, ahol Te most vagy! Mi, „rongyosok“ engedelmeskedni fogunk nektek továbbra is, s ti, az elesettek fogtok vezetni miniket tovább!

Magyar gyermekek: emlékezzünk!

Sanyi Mikulása.

MIKULÁSESTI TRÉFA.

SZEMÉLYEK:

	1-ső krampusz
Laci	2-ik krampusz
Mikulás bácsi	3-ik krampusz
Sanyi.	4-ik krampusz

Az első krampusz bárdal, a 2-ik késsel, a 3-ik tüzes fával, a 4-ik virgácesal jelenik meg. Néma krampuszok: 2 előljáró és 4 puttonos. A puttonosok közül az első egy nagy könyvet, a 2-ik egy nagy tintatartót, a 3-ik egy nagy lúdtollat, a negyedik egy nagy pápaszemet hord.

Szín: Diákszoba, dívány, könyves pole, asztal, székek, fogas stb.

Sanyi: (Egy nagyobb lekvárosüveget nyalogat, az egész arca csupa lekvár.) De jó... (Csettint a nyelvével s az ujjával is szedegeti.) Nagyon jó! (Nagyot fúj, mintha nem tudna már többet enni.) Csak addig ne jöjjön még édesanyám, amíg meg nem ettem... (újra neki kezd, de most már gyorsabban.) Nnnna! Így ni! (Az üveget a sarokba rejti, egy szekrény mellé.) Jaj, siessünk, mert jönnek... (Hirtelen megtörli az arcát, de azért lekváros marad az arca.)

Laci: Sanyi, Sanyi, mit csináltál már megint? Ugy látom mesterkedtél valamiben! De tisztítsd ki hamar a cipődet... (Sanyi néz, észreveszi a lekvárt.) Hát veled mi van? (Szörnyűködve.) Honnan bújtál elő, te kölyök? Sanyi, te olyan vagy, mint egy krampuszfiók!

Sanyi: (értelmetlenül néz Lacira) Mi?... mi??... mi az?...

Laci: (közelebb megy hozzá) Áháááá!... Na megállj csak te híres! Most már tudom, hogy ki eszi meg mindig a lekvárt, amit édesanyám megkezd! Persze... Az ifiúr! Aztán én kapok ki érte! Na megállj csak!

Sanyi: (hirtelen közbevág.) Nem is igaz! Nem is láttam a lekvárt!

Laci: De én látom ám! Ott van az ábrázatodon! Majd Édesanyám is látni fogja mindjárt, ha szólok neki! Megállj! (Nevetve az ajtó felé megy.)

Sanyi: (Gyorsan a tükörhöz szalad, székre áll s úgy néz bele. Nagyon elrémül magától, le akar ugrani a székről, aztán könyörög

Lacinak.) Te... Laci... de... csak... egy... kicsi volt... már... benne... Igazán kicsi... Ugy-e... nem szólsz?

Laci: Dehogyan nem! Én nem akarok temiatad többet kikapni Édesapámtól! Tegnap is te voltál az, aztán letagadtad! Meg az Apus cipőfűzőjét is te bogoztad össze! Meg a vajba is te dugtad bele az ujjad! Ismerlek már egészen!

Sanyi: (Lacihoz közeledik hízelegve). Ugy-e nem szólsz, most az egyszer... csak most az egyszer... ugy-e, nem... máskor inkább neked is hagyok egy kis lekvárt... csak ne szólj...

Laci: Nekem nem kell a te lekvárod, én nem akarok olyan lenni, mint te! Hanem jó lesz, ha kitisztítod a cipődet, mert jön a Mikulás!

Sanyi: (Kíváncsian) Ki jön?

Laci: Hát a Mikulás bácsi, aztán aki jó volt, annak sok cukrot hoz, hiszen elmékszel, tavaly is hozott... de aki lekvárokat nyalakodik, annak virgácsot hoz ám, az ülőkéjire! (Nevetve tisztogatni kezdi cipőjét.)

Sanyi: (Közömbösen arcfintorral). Én még nem is ismerem azt a Mikulás bácsit, de nem is vagyok rá kíváncsi.

Laci: De majd megismered estére, a virgácsáról! (A kitisztított cipőket felveszi s kifelé indul.) Most megyek, felmondom édesanyámnak a holnapi leckéket, aztán a hálószobába viszem az ablakba a cipőmet. Te pedig nehogy megint rosszban törjed a fejed! (kimegy, de még visszafordul.) De aztán elég legyen ám a lekvárból és jó lesz, ha megmosakodsz!

Sanyi: (Hol az ajtóra, hol az előbb elrejtett lekváros üvegre néz. Aztán nadrágja zsebébe teszi két kezét, úgy jár-kei a szobában.) Hm! Mikulás! Mi közöm van nekem, ehhez a Mikuláshoz... (tovább dúdol)... És mi köze van neki hozzám? (tovább járkál)... Azért, mert azt a kis maradék lekvárt... (legyint a kezével). Nekem ugyan a cukra se kell... Nem kérek belőle... Már fáj a gyomrom a sok édességtől úgy is! (A gyomrát tapogatja.) Sohasem szerettem az ilyen, mindenbe beleavatkozó bácsikat!... Elvégre az Anyuka és az én ügyem!... privát ügyünk... Semmi köze hozzá! (A díványra ül dúdolgat, fejét lehajtja, közben még felfel dohog) Hm!... A Mikulás!... Félni is kellene ám tőle!... (Egyre halkabban dúdol, majd elnyomja az álmot.)

Egy félperc szünet.

(Halkan kinyílik az ajtó s két kis krampusz jön be, óvatosan körülnéznek, az egyik az ajtóhoz szalad s kiszól) Lehet! már alszik!...

(Nyole krampusz jön be a Mikulással, letelepednek az asztal mellé s a magukkal hozott nagy könyvet felnyitják.)

Mikulás: Lássuk a lajstromát!

Könyves Krampusz: (Felnyitja a nagy könyvet s lapoz.) Neve: Sanyi. Száma 3567. Kistelek.

2-ik Krampusz: (Lapoz a még nagyobb könyvben.) 3566... 35671 Ez az! Tyű! de tele van a rosszaságok lapja! A jó tettek oldala

persze egészen üres!

Mikulás: Halljuk csak, mit csinált!

1- és 2-ik Krampusz: (Ráhajolnak a nagy könyvre s az egyik olvasni kezdi). Tavaly Mikulás reggelén nem köszönte meg a cukrot, amit a cipőjébe tettünk és keveselte. Két csokoládét ellopt a bátyjából s megette. Édesanyját nem kínálta meg belőle! A cselédet hátba vágta a konyhában s krumplit tett a bátyja kabátzsebébe. Még ugyanaznap összetört két poharat, kiöntötte az asztalterítőre a tintát, édesanyját csúfolta, elszakította a nadrágját, a levest az abroszra öntötte...

(Míg ő oivas, a másik négy krampusz hatalmas virgácsot készít elő, suhogtatja az alvó Sanyi felé, majd hatalmas bárdot készítenek elő, az egyik azt feni, élesíti, a másik egy hosszú nagy-kést élesít, a negyedik pedig egy izzó-piros, hegyes fát szúrkál feléje.)

...Másnap nem akarta felvenni a melegítőt, a kávé az ágyra öntötte, anyukájának azt hazudta, hogy a cseléd öntötte ki... ki-tépett egy lapot a Laci német könyvéből, édesapjának kiöntötte a dohányját s a nagymamájának a zsebkendőjébe hintette a dohányport... Elszakította a függönyzsínort, kétszer azt mondta, hogy „fene“, édesapjának nem köszönt, délben nem evett levest...

(A krampuszok mind veszedelmesebben fenik szerszámaikat s közelednek az alvó felé. Sanyi hánytörög, nyög nagyokat.)

Mikulás: Elég lesz fiaim! Nem szeretem az ilyen nagyon rossz fiúkat. Ne is folytassátok tovább... rajta, leckéztessétek meg ezt a rossz firmát! Rajta hát legények, csak a fejit, hogy meg ne sántuljon!

(A négy krampusz erre körülveszi a díványt. A bárdos ráshint, a virgácsos verni kezdi, a késes a nyelvét vágja ki, a tüzes fával a szemét égetik, közben így beszélnek.)

Bárdos krampusz: Nesze neked, tolvaj Sanyi! Most levágom a kezed, hogy ne tudj máskor csokoládét csenni, lekvárt lopni, könyvből kitépni!... Nesze!

(*Sanyi:* hánykolódik és sikít.)

A késes krampusz: Nesze neked, hazug Sanyi! Most kivágom a nyelved, amellyel hazudtál, hogy máskor ne tudj hazudni és csúfolni! Nesze!

Sanyi: (Minden műveletnél erősebben hánykolódik és sikít.)

A tüzes fával jövő krampusz: Én meg kiégetem a szemed, hogy ne tudj máskor leselkedni! Nesze!...

Virgácsos krampusz: Én meg elhededülöm a nótádat, hogy máskor megismered édesapádat és köszönj neki. (Közben mindig húz rá egyet) ez a függönyzsínorért, ez a német könyv lapjáért, ez a dohányért, ez a zsebkendőért, ez a levesért...

Sanyi: (Egyre jobban ordított, míg végre felébred, nyakát tapogatja, kezét nézi, szemét dörzsöli, hátsó részét tapogatja, de közben még folyton jajgat.)

A krampuszok erre mindenestül kiszaladnak, csak a nagy virgácsot felejtik az asztalon.)

Laci: (beszalad) Mi az Sanyi, miért óbégatsz úgy, mintha a fogadat húznák? Nézd megjött már a Mikulás, nézd, nekem menynyi sok cukrot hozott!

Sanyi: (szepegve) Ba-ba-ba-rá-rátom... itt... is volt... a... Mi... ku... lás... bá... esi... (Halkan sziszeg és tapogatja magát.)

Laci: Na, és mit hozott, mutasd?

Sanyi: (a hátát tapogatja) már... meg... et-tem... any-nyi... sokat... ójjjjé! (egyre jobban tapogatja magát és sírni kezd.)

Laci: (értelmetlenül nézi Sanyit). Hát akkor minek bögsz, ha annyi sok cukrot hozott, akkor ne óbégass!

Sanyi: (kitör belőle a sírás) hiszen... ép... pen... azt... si... ra... tom... m te... sza... már... hogy... már... megettem...

Laci: felveszi az asztalról az ottfelejtett virgácsot) Ahááááá! Látod! Ugy látszik, itt felejtette az ajándékodat!... (hangosan nevet.)

FÜGGÖNY.

A Mikulás.

Volt egyszer, hol nem volt, az Óperenciás tengeren túl, de már a Szilvásgombócon mégiscsak innen, éppen a Nemtudomhol mellett, egy kisesi falu, abban meg egy nagyon szegény, nagyon öreg csizmadiamester. Régi kis főpörödött konyhóban lakott a faluska végén, mert az emberek már nem igen esináltatták vele eszűnjüket s így nem jutott pénze rendesebb házikóra. De ha mégis összeszedegedett egy-két krajeárt, azt se magára költötte, hanem elvitte ahhoz, akit legjobban szeretett a világon. Annak a halványarcú kis leánynak és a szőkefürtű kis legénykének, akik ott tengődtek a jóemberek alamizsnáján. De szerethette is őket mindenki, hiszen olyan jók voltak az istenadták, mint a földreszállott angyalkák. Ha még még egy falat kenyérbéje sem volt az öreg Mikulásnak, hát elvitte a jó szívét, ölébe ültette a két kis árvát és mesélt nekik szép tündérmeséket, vigasztalja őket, mert a szívbe gazdagabb volt szeretetben, mint a király kincseskamrája aranyban.

Ilyenkor aztán, ha az öreg Mikulás kimozdult hazulról, hát összesereglett a falu minden vásott gyereke s vége-hossza nem volt a csúfolódásnak. De az öreg rájuk se nézett, csak tipegett hazafelé s szüntelenül az ő két árvájára gondolt, akiket legjobban szeretett ezen a világon.

A menyországban éppen tollat fosztogattak s nagy kövér hópihék szállingóztak a földre, — s a Mikulás éppen hazafelé tartott az ő kis árváitól. Összetalálkozott a gyermekekkel. Nosza volt szegény Mikulásnak! Ahány gyermek, annyifelé húzták, rángatták, esúfolták, hógolyóval dobáltik... de a Mikulásbácsinak csak a két pislogó szeme lett nedves... nem szólt nekik. Ezen aztán mégjobban nekibátorodtak a gyermekek! Az lett a vége, hogy a szegény, öreg Mikulás bácsi elesett... bele a hóba... vértől piroslott az arca... alig tudott hazamenni.

Nagyon elbúsult az öreg Mikulás. Most már az utárára sem mehet ki... Mi lesz akkor az ő kis árváival?... ki ad nekik kenyérbéjét?... Ki mesél nekik a tündérmesékről?...

Amint így elbúsulakodott, egyszer csak arra nyitja fel a szemét, hogy egy fényes szárnyú, esillagszemű angyal áll előtte.

— Ne félj, jó ember — szólt hozzá az szelíden — hiszen nem bántalak. Engem az Atya küldött hozzád, az Atya, aki mindent látott... Mondd, mit kívánsz? Kincseket, aranyat, drágaköveket... mit kívánsz?